

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 138.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366141456/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

«Ak ja, Gudmoder! Hvem der var saa lykkelig! – men jeg veed jo nok, det er umuligt, og alle de deilige Eventyr, du har fortalt mig, er kun Noget, maa hiter paa, for at more enfoldige Born» –

«See, see! er du nu bleven saa grumme klog? lille Thora! Ifjor troede du dog nok, du kunde lære at flyve, naar du kun fik to Fjær paa Skuldrene af den Fugl Phoenix.»

«Ak ja – ifjor var jeg et taabeligt Barn. Dengang tænkte jeg ikke paa, hvor grim og fæl jeg saae ud, men syntes, Intet var deiligere i Verden, end at kunne flyve som en Fugl over Land og So og grønne Skove. Nu bryder jeg mig ikke engang om at dansé, fordi jeg dog aldrig kan dansé fra min flade Næse, som Fætter Jørgen siger, og mine Negerindelæber dog altid løbe foran Næsen.» –

«Den Fætter Jørgen er jo ret slem ved dig, og du kan vel slet ikke lide ham?» –

«Jo dog, Gudmoder! – jeg kan inderlig godt lide ham, naar han kun ikke vilde drille mig med min Næse. Han er kun et Par Aar ældre, end jeg, og har krøllede gule Haar og deilige blaae Øine – og hans Næse er rigtignok prægtig – og hans Mund og hans Hage med – og han tegner saa nydeligt baade Heste og Mennesker og Huse – og han veed Alt, hvad der er skeet i Verden, og meget Meer – og fortæller saa morsomt. Han bliver saa glad, naar jeg fortæller ham dine Eventyr – men saa leer han mig dog ud, naar jeg troer, det er sandt – og naar jeg bliver vred, tegner han mig af og viser mig, hvor grim jeg er. Han er ellers grumme god og troer paa Vorherre og Englene, ligesom jeg, men vil aldrig troe, der er Nogen meer til, som kan gjøre Mirakler. Jo, Gudmoder, lide ham kan jeg nok – det er Ingen, jeg kunde holde meer af i Verden; men han kan vist aldrig lide mig rigtig, fordi jeg er saa grim – det er dog Jammer, Gudmoder, at alle dine deilige Eventyr er Opdigtelser – og en Ugleunge dog aldrig kan blive til en deilig Prindsesse.»

«Men om der nu dog var lidt Meer i mine Eventyr, end du troer, lille Thora! – tog den Gamle med hemmelighedsfuld Mine Ordet – »hvis jeg nu her i min Ensomhed havde opdaget en Konst, som de Lærde nuomstunder lade haant om, fordi de ikke kan forklare den paa deres Maade – hvis jeg nu havde en god Ven blandt de store mægtige Aandier, som Vorherre sender til de Fromme, og som usynlig kom til mig og gav mig Magt over Menneskenes Lemmer, saa jeg kunde omdanne de naturlige Skikkelser og give Andre samme Evne i

Hænder eller Fingre – og naar jeg saaledes, uden at være nogen Alf eller Fee eller ond Hex, kunde opfylde dit Ønske og give dig Magt til selv at danne dit Ansigt om efter din egen eller andres Smag» – –

«Ak, kjæreste Gudmoder! nu er det jo atter et Eventyr, du fører mig ind i: det er jo Noget, der aldrig virkelig kan skee i Verden.»

«Hvad der kan skee i Verden, veed Ingen, mit Barn, uden Han, der har skabt den» – vedblev den Gamle – «hans Kræfter ere uendelige, og vi Mennesker kjende neppe een af dem blandt mange mange tusinde. Alt, hvad der kan skee ved de guddommelige Kræfter, er naturligt, og alt Naturligt er guddommeligt; men der er flere Naturer, end der er Stjerner paa Himmelen, og hvad der her kan skee efter en høiere Naturs Orden, kan Ingen vide eller forudsee eller forstaae, undtagen Den, det bliver givet af Kræfternes Herre.» Hun sagde Dette ligesom for sig selv med et halvt drømmende Blik – «I øg det forstaaer du ikke, Barn!» – tilføiede hun og klappede den forbausede Thora paa Kinden – «men du veed jo, Vorherre er almægtig og kan Alt hvad han vil – og vil han give dig eller mig Magt til at skabe os selv om, maae vi jo ogsaa kunne gjøre det. Følg med mig, lille Thora! og du skal see, det er intet umuligt Eventyr, jeg taler om.»

Thora saae forundret paa den milde gamle Kone og fulgte hende taus. Snart stode de ved hendes Bolig. Det var et lille nydeligt Huus, der var heelt omsnoet af Humleranker. Døren stod paaklem, og der sad en snechvid Kat paa Tærskelen og snurrede velbehageligt. En lille Blomsterhave omgav Huset. Det var netop Rosernes og Liljernes fælles Blomstertid, og i store Grupper stode disse prægtige Blomster nu, halvt lukkede og ligesom drømmende, i Maanelyset. Thora folte sig saa hyggeligt, men dog hemmelighedsfuldt ulmøde, som det var et vidunderligt Feeslot, hun skulde betrede. – Det var dog kun et lille simpelt Værelse, hun med sin Gudmoder nu traadte ind i; men de hvide Vægge vare behængte med Blomster og grønne Urter; et grønt Gardin skjulte en Alkove; i Stuen stod der et Bord midt paa Gulvet med en høirygget Lænestol for; – paa Bordet laae der en stor Bog opslagen med røde Bogstaver og med mange Billeder af Cirkler og underlige Tegn; over en af de store Kredse, med mange Vinkler og andre Tegn, stod der: «Kong Salomons Seglbillede.»

«Sæt dig ned, mit Barn!» – sagde Gudmoderen og bladede i den store Bog, medens hun af og til syntes at læse med stor Opmærksomhed. Derpaa fremtog hun et fladt Messingbækk med Sand og ridse-